

[Christmas Møller.]

slag, som er stillet af de ærede Medlemmer Hr. Svend Nielsen og Hr. C. O. Pedersen, Underændringsforslagene Nr. 20 og 43, vil jeg gerne, ganske uanset Indholdet af disse Forslag — hvilket Indhold enkelte Medlemmer af mit Parti maaske kunde have nogen Sympati for; jeg har det ikke —, sige, at jeg maa fraraade disse Forslags Vedtagelse, og jeg maa raade til, at man stemmer imod dem alene af den Grund, at en Overenskomst mellem Partier nu en Gang er en Overenskomst, og denne Overenskomst kan naturligvis ikke rettes. Naar de Partier her i Salen, som deltager i Overenskomsten, ikke vil være med til disse Ændringsforslag, er det ganske klart, at saa maa man ikke blot undlade at stemme for dem — uanset hvilken Stilling man i øvrigt maatte have til dem —, men stemme imod dem.

Angaaende de Ændringsforslag, der er stillet her ved tredie Behandling, skal jeg sige, at de to Oppositionspartier kan jo i meget høj Grad henvise til de Ændringsforslag, som vi stemte sammen om ved anden Behandling af det foreliggende Lovforslag; og vi kan pege paa, at man paa en Række Omraader — dette gælder saaledes i særlig Grad Lovforslagets første Afsnit om Arbejdsanvisningen — fra Regeringspartiernes Side har taget Hensyn til de Ønsker, vi har. Endvidere skal jeg ved denne Lejlighed pege paa, at med Hensyn til den Bestemmelse, som blev indsat i 1927, Ændringen til § 20, nemlig om Udbetaling af Understøttelse i Tilfælde af en faglig Konflikt, kan der jo ikke være nogen som helst Tvivl om, at Regelen maa være den, at i det Øjeblik, der er en faglig Konflikt, som kan berøre Folk, som er delagtige i Konflikten, maa der ske Udelukkelse fra Understøttelse. Men Bestemmelsen havde i Loven af 1927, som den da var formet, under Nr. 1 faaet et Omfang, som, hvis man skulde tage det ganske bogstavret, var saa stort, at ingen i Virkeligheden vilde hævde, at man skulde gaa efter Lovens strenge Bogstav; og man har da ogsaa Lov til at sige, at Regelen heller ikke er administreret efter den strengeste Fortolkning. Jeg tror, at den Ændring, der under Nr. 28 er givet til Ministerens Forslags § 20, er rigtig, idet man har sagt: de Arbejdere „indenfor Faget, hvis Opholdssted gør Anvisning til de af Lockouten eller Strejken omfattede Arbejdssteder begrundet“. At lade dette være Regelen er rimeligt og forstandigt.

En af de Ting, der har givet Anledning til den længste Forhandling og den

mest indgaaende Drøftelse mellem Minister, Udvalg og Underudvalg, er den ændrede Affattelse, Ministeren gav Skalaen i § 16, Tilskuddet til Arbejdsløsheds-kasserne. Ministeren foreslog en meget væsentlig Forhøjelse i Forhold til Skalaen af 1927, og det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har jo faaet sit Navn gjort særdeles berømt — jeg haaber ikke, han mener, at det er blevet herostratisk berømt — ved, at den Einer Jensenske Skala nu er blevet gennemført ved dette Forlig. Jeg tror, at den Maade, man har løst denne Opgave paa ved at sige, at naar Arbejderne opretter Fortsættelseskasser, er det ogsaa rimeligt at give dem noget større Tilskud til den ordinære Understøttelse, saaledes som det her sker, er en rimelig og forstandig Ordning. Den Udgiftsforøgelse for Staten af permanent Karakter, som her finder Sted — man maa jo altid lade Opgørelsen finde Sted efter et normalt Aar, og et normalt Aar viser en Udgift paa ca. 30 Mill. Kr. til Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvoraf Arbejderne betaler 20—21 Mill. Kr., Stat og Kommune den halve Snes —, vil beløbe sig til 1½ til 2 Mill. Kr., opgjort for os til 1,7 Mill. Kr.

Den Maade, hvorpaa man har gennemført, at den øgede Skala naturligvis kun anvendes i det Øjeblik, Arbejderne opretter Fortsættelseskasser, finder jeg ogsaa rimelig og naturlig. Man har overfor denne Skala — og det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen og det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens Underændringsforslag gaar særlig ud herpaa — indvendt, at det for Arbejdere, hvis Indtægt ligger over en vis Indtægtsgænse, vil være rimeligt overhovedet ikke at give Tilskud til Arbejdsløsheds-kassen. Jeg vil overfor de to ærede Medlemmers Forslag for det første gøre opmærksom paa, hvad jeg ser paa med Tilfredshed, at selv de to ærede Medlemmer mener, at Satserne i Understøttelsesskalaen i den gældende Arbejdsløshedslov af 1927 bør forhøjes. Jeg tror, at det kan være rimeligt og naturligt at understrege dette overfor de to ærede Medlemmer, at de altsaa mener, at Tilskudsprocenten ved Skalaens laveste Sats bør forhøjes. Derfor er der ganske givet ikke nogen Væsenforskel mellem de Herrer's Forslag og det, som nu antageligt bliver gennemført. En Forhøjelse vilde de gaa med til. Det, der udgør den afgørende Forskel, bliver Tilskuddet ved Indtægter paa over 2 500 Kr. Nu er der jo i dette ikke saa forfærdelig mange Penge, og jeg vilde ogsaa tro, at de ærede Medlemmer under en Forhandling